

Arrest

**nr. 57 627 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 8 mei 2008, verklaart er zich op 27 augustus 2010 een derde maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 17 november 2010, verstuurd op 17 november 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Chopanqul in het dorp Shar e Zaida (district Jaghori, provincie Ghazni) afkomstig te zijn. Uw ouders zijn overleden en u woonde bij uw oom. U werd echter door hem mishandeld en bedreigd. U werkte via uw oom ongeveer vier jaar voor Haji Qayum in Ulyatoo waar u ook verbleef. U ging om de paar maanden naar uw oom in Chopanqul om uw geld aan

hem af te geven. Uw oom wou uw eigendomsdocumenten afpakken, u moest steeds voor uw oom werken en al uw geld aan hem afgeven. Uw oom bedreigde u meermaals: hij ging u vermoorden als u de eigendomsdocumenten niet aan hem wou geven. Hierdoor besloot u te vluchten. Op 8/05/2008 vroeg u in België een eerste keer asiel aan. U verklaarde toen minderjarig te zijn. Het CGVS nam op 7/07/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 22/09/2009 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 23/10/2009 een tweede asielaanvraag in. Op 26/03/2010 nam het Commissariaat-generaal nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing met zijn arrest van 30/06/2010.

Op 27/08/2010 hebt u zich een derde keer vluchteling verklaard. U verklaart nog steeds niet terug te kunnen naar Jaghuri waar u door uw oom dreigt te worden vervolgd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst gevaarlijk, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft een geboorteattest en een "certificat d'individualité". Beide documenten hebt u via de Afghaanse ambassade in Brussel verkregen."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- de commissaris-generaal weigerde in zijn beslissing van 7 juli 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Verzoeker maakte het namelijk niet geloofwaardig dat hij uit Chopanqul, Shar e Zaida afkomstig is;
- de documenten die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag voorlegde, konden de eerdere argumentatie van de Belgische asielinstanties niet weerleggen;
- de documenten die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag voorlegt, zeggen niets over zijn verblijf in Ghazni. Deze documenten stellen louter dat verzoeker in Ghazni geboren is, wat de commissaris-generaal niet betwist;
- de door de ambassade uitgereikte attesten hebben slechts een zeer relatieve waarde, vermits de ambassade zich voor het uitreiken van verzoekers geboorteakte enkel op zijn taskara zou gebaseerd hebben en de taskara werd opgemaakt toen verzoeker al in België verbleef;
- uit de verklaringen die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag aflegde, blijkt opnieuw dat hij niet tot 2008 in Ghazni heeft gewoond;
- het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming;

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker somt een hele reeks rechtsregels op die hij geschonden acht, meer bepaald artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 4 Richtlijn 2004/83/EG, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Betreffende richtlijn 2004/83 merkt de Raad op dat deze norm overgenomen is in de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad stelt vast dat verzoekers verzoekschrift erop gericht is de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Dit blijkt niet alleen duidelijk uit de vordering, waarin verzoeker in hoofddorde vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar ook uit de aangevoerde middelen en de conclusie bij die middelen, waarin verzoeker uitdrukkelijk stelt dat hij "om voornoemde redenen recht heeft op de erkenning van de vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde op subsidiaire bescherming".

2.3. Verzoeker voert in het eerste onderdeel van zijn middel aan dat de betrouwbaarheid van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de asielzoeker sterk moet worden gerelativeerd en dat men zich de vraag moet stellen of het recente verblijf van de asielzoeker doorslaggevend is bij de beoordeling van zijn nood aan bescherming.

Verzoeker stelt vooreerst dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van personen die afkomstig zijn uit een heel andere cultuur erg wankel dreigt te zijn. Het is dan ook essentieel dat bij een uiterst ingewikkeld land als Afghanistan vooral rekening wordt gehouden met objectieve gegevens. Verzoeker bekritiseert de beslissingen van de commissaris-generaal van 7 juli 2009 en van 26 maart 2010.

Verzoeker stelt verder dat men niet zozeer zijn vroegere verblijf moet beoordelen maar de vraag moet stellen waar hij in de toekomst bescherming kan vinden. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker van Afghaanse afkomst is en in Ghazni geboren is. Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoeker naar Shar e Zaida zou terugkeren.

2.4. De Raad wijst erop dat hij in het kader van het huidige beroep niet bevoegd is om de beslissingen van 7 juli 2009 en van 26 maart 2010 nogmaals te beoordelen. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in arresten met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, gelet op het feit dat deze arresten niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere arresten anders zouden zijn geweest indien dit bewijselement op het ogenblik van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Verzoeker heeft bij zijn derde asielaanvraag twee documenten voorgelegd: een geboortecertificaat en een 'persoonlijkheidsattest'. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat deze documenten niets over zijn verblijf in Ghazni zeggen maar louter stellen dat verzoeker in Ghazni geboren is. De commissaris-generaal voegt eraan toe dat hij in zijn eerdere beslissingen nooit betwist heeft dat verzoeker van Afghaanse afkomst is en in Ghazni geboren is. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker ook bij zijn derde asielaanvraag geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en daardoor de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van verzoekers derde asielaanvraag onbetrouwbaar is. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij niet akkoord gaat met het verwijt dat hij personen die hij daarvoor niet kende nu wel kent en met de beslissing dat de documenten van de Afghaanse ambassade slechts een relatieve bewijswaarde hebben, maar hij laat na om deze vaststellingen op een concrete wijze te weerleggen. Verzoeker stelt enkel dat het Commissariaat-generaal zich als een alwetende instelling gedraagt die op arrogante wijze beslist wat verzoeker mag weten en wat niet, wat hij ingestudeerd heeft en wat niet en welke documenten vals zijn en welke niet. Hij toont met deze algemene kritiek echter niet concreet aan dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas onbetrouwbaar is.

Verzoeker vraagt verder om zijn vraag om bescherming objectief te beoordelen. Als objectieve gegevens vermeldt hij dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij van Afghaanse afkomst is en in Ghazni geboren is en dat uit de beleidsnota van het Commissariaat-generaal blijkt dat de hele provincie Ghazni gevaarlijk is. Hiermee toont hij echter niet aan dat wanneer hij naar Afghanistan zou terugkeren hij naar Shar e Zaida in de provincie Ghazni zou terugkeren. De commissaris-generaal heeft immers vastgesteld dat het onmogelijk is om een juist beeld te krijgen van verzoekers familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk of van zijn verblijfsituatie of regio van herkomst, aangezien

verzoeker bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal zich hiermee niet onttrekt van zijn plicht om verzoekers nood aan bescherming te onderzoeken, maar eenvoudigweg vaststelt dat die eventuele nood aan bescherming door toedoen van verzoeker niet kan worden beoordeeld. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht op deze grond beslist om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Op een asielzoeker rust immers de plicht om de asielinstanties van het onthaalland zo goed mogelijk te helpen om het feitenrelaas vast te stellen en zo gedetailleerd mogelijk alle nodige informatie te verstrekken over zichzelf en zijn asielmotieven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Deze zienswijze wordt bevestigd door het standpunt van Gert Westerveen van UNHCR Brussel, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals verwijst: *“Past ‘recent verblijf’ dan in de beoordeling van de kans op ernstige schade in het kader van de subsidiaire bescherming? Zoals reeds geconstateerd, zijn de gewapende conflicten in Afghanistan, Tsjetsjenië, Irak en Sri Lanka – om ons maar tot die landen te beperken – niet even hevig in alle delen van die landen. De beoordeling van de kans op ernstige schade zal dus mede afhangen van een geografische factor. Eerst zal – prospectief – vastgesteld moeten worden of iemand slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in dat deel van het land waar hij/zij naar verwachting terug zal (moeten) keren. Daarna zou eventueel de vraag naar een binnenlands vluchtalternatief (of eerste land van asiel) aan de orde kunnen komen. Dat is niet zozeer een vraag naar waar iemand in het al dan niet recente verleden verbleven heeft, maar waar hij/zij in de toekomst naar toe kan of moet. Ook hier geldt dat een prospectieve analyse vereist is, niet een retrospectieve. Als zo’n analyse niet gemaakt kan worden omdat het land of gebied ten aanzien waarvan die analyse dient te gebeuren niet vastgesteld kan worden, dan zou het duidelijker zijn als een afwijzende beslissing op die overweging zou steunen, in plaats van op een niet bewezen recent verblijf”*. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker geen andere objectieve gegevens aanhaalt die de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen verantwoorden.

2.5. Verzoeker voert in het tweede onderdeel van zijn middel aan dat hij in Afghanistan noch in een derde land een vestigingsalternatief heeft.

De Raad stelt vast dat de vraag of verzoeker een dergelijk vestigingsalternatief heeft hier verder niet aan de orde is. In 2.2. is immers vastgesteld dat verzoekers nood aan bescherming niet kan worden beoordeeld, zodat ook een eventueel vestigingsalternatief – of het gebrek eraan – niet kan beoordeeld worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER